

[Helge Adam Møller]

ligt vurderes højt nok. Derfor har hjemmeværnet også krav på støtte, opbakning og tillid og ikke det modsatte. En national og en folkelig bevægelse – ofte og med fuld ret kaldet Danmarks største fredsbevægelse – har ikke fortjent at blive gjort til genstand for en af SF's sædvanlige forsvarsfjendske offensiver. Men overraskende er det selvfølgelig ikke.

Det Konservative Folkeparti finder det rigtigt, hensigtsmæssigt og nødvendigt, at den enkelte hjemmeværnsmand som hovedregel opbevarer våben og ammunition i eget hjem. Den regel vil vi ikke være med til at ændre. Fjernes hjemmeværnets våben fra de enkeltes hjem og samles de i store centrale depoter, går grundideen tabt: ideen om, at hjemmeværnet skal have et højt beredskab. Dette høje beredskab hænger jo nøje sammen med det enkelte medlems våbenbesiddelse. Når en hjemmeværnsmand alarmeres, er han på plads, når han har skiftet tøj til kampuniform, har grebet sit våben og begivet sig nogle få kilometer væk. Her taler vi om en mobiliseringstid på minutter eller få timer, mange gange hurtigere, end andre militære enheder er i stand til.

Lad mig nævne et par af de uheldige forhold, som ville blive resultatet, hvis man fulgte SF's forslag om at samle våbnene i centrale depoter.

For det første ville disse depoter være dyre at indrette, det ville koste meget at bevogte dem, og de ville være oplagte mål for indbrud og sabotage.

For det andet er de tyverier, som gennem årene er begået af hjemmeværnsvåben, hovedsagelig sket imod depoter og våbenkamre. Det skyldes naturligt nok, at indbrud i et privat hjem er lidet lønsomt, idet tyven her skal brække det meste af huset op for blot at kunne samle ét våben og samtidig finde ammunitionen til det. Det er jo sådan, at våbenet, bundstykket og ammunitionen opbevares tre forskellige steder i boligen og hvert sted under lås. Og som bekendt skal alle tre dele være samlet til en enhed, før våbenet kan benyttes.

For det tredje og ikke mindst vigtige: Hvad med uddannelsen af den enkelte hjemmeværnsmand? Vi kender jo alle synet af en hjemmeværnsmand på cykel med geværet over højre skulder eller et par stykker i bil med våben på bagsædet på vej til uddannelse eller skydeøvelse. I begge tilfælde skal hjemmeværnsmanden bruge sit våben for at gøre træningen og uddan-

nelsen effektiv. Kan man forestille sig – ja, jeg kan godt – hvor mange timer der skal bruges, hver eneste gang der skal uddannes, med at køre hjemmeværnspersonellet 10, 20 eller 30 km hen til et depot, så besvær med at modtage og kvittere for våben, tilbage til det område, hvor uddannelsen skal ske, og derefter et par timer senere hele den modsatte procedure? Og jeg, som troede, at SF – og specielt hr. Jens Thoft – var imod spildtid i forsvaret!

Dansk hjemmeværn er i dag en nødvendig del af det samlede forsvar – et forsvar, der ikke ville kunne løse sine opgaver optimalt uden hjemmeværnets indsats.

Til slut: Det er tragisk, når et hjemmeværnsvåben bliver misbrugt. Og derfor vil vi gerne medvirke til, hvor det er muligt, at gennemføre yderligere foranstaltninger, der kan sikre mod de meget sjældne misbrug af hjemmeværnets våben. Men lad os også gøre os klart, at uanset hvilke bestemmelser man laver, og hvilken kontrol og tilsyn man har, kan man aldrig på dette eller andre områder gardere sig imod, at det kan slå klik for et enkelt menneske. Det er tragisk, når det sker, men det er også tragisk, at SF pr. refleks og så forudsigeligt, som at lørdag følger efter fredag, bruger en sådan episode til et forsøg på at ødelægge hjemmeværnets grundidé.

Hanne Severinsen (V):

For at tage tråden op fra det, som den konservative ordfører netop sagde: Det er jo så forudsigeligt, at sker der en tragisk hændelse i hjemmeværnet, vil SF straks bruge den i Folketinget til at lave et eller andet om på hjemmeværnet. Og man har jo fornemmelsen af, at det ikke er, fordi det er selve sagen, der ligger SF's ordfører på sinde, men fordi han vil udhule hjemmeværnets muligheder.

Det er vi naturligvis ikke tilhængere af. Hjemmeværnet er en del af dansk folkelig tradition, når folkelig tradition er bedst. Via hjemmeværnet deltager mange i en meget stor og bred forsvarsbevægelse. Der findes sikkerhedsregler, og når den slags hændelser som det, der er anledningen til det her forslag, sker, er der selvfølgelig anledning til at indskærpe disse regler.

Jeg vil derfor også gerne benytte lejligheden til at takke forsvarsministeren, fordi han med det samme har grebet ind præcis dér, hvor der